

[Lone Dybkjær]

Det, jeg måske savnede lidt, var, at vi får det, som også er nødvendigt, med, nemlig de nødvendige midler, for at vi kan klare en række af problemerne. Der synes jeg vi skal prøve at gøre os umage for at få Østlandeordningen færdig så hurtigt som muligt. Finansloven er jo nu vedtaget, og det vil sige, at pengene for så vidt er der. Nu mangler vi bare lovforslaget – i hvert fald formelt – for at kunne begynde arbejdet. Da vi ved, at det har været forberedt siden midten af sidste år, er der sådan set ingen grund til at tøve længe, og jeg er egentlig lidt ked af, at lovforslaget ikke er på dagsordenen i dag; men det skal jo ikke forhindre, at vi ret hurtigt får det gjort færdigt, sådan at vi kan få en aktiv indsats.

I modsætning til Fremskridtspartiet er det nemlig for Det Radikale Venstre klart, at landene kan ikke klare de problemer alene. Uanset at de har haft et styre, vi heller ikke har sympatiseret med – og det har de vitterlig haft – så må vi konstatere, at de nu er i en situation, hvor det er helt illusorisk at mene, at de kan klare disse opgaver alene. Hverken teknisk eller økonomisk har de nogen som helst muligheder for det.

Når vi skal prøve at gøre en aktiv indsats, er det ikke alene af hensyn til de lande og folket i de lande, men sandelig også af hensyn til os selv. Som miljøministeren og andre har været inde på det, så bliver mange af de tiltag, vi har, urimelig dyre, hvis vi ikke får de omkringliggende lande med os, og derfor er det nødvendigt, at vi yder dem nogen hjælp til selvhjælp.

I sammenhæng hermed vil jeg gerne sige, at jeg selvfølgelig også har været tilhænger af den task force, der blev nedsat, og jeg vil gerne over for miljøministeren understrege, at jeg synes, det er vigtigt, at vi fortsætter princippet om, at arbejdet skal ske inden for de eksisterende rammer. Vi ser meget ofte i det internationale samarbejde, at der bare sker knopskydning, eller at man opretter nye institutioner. Det tror jeg er meget lidt hensigtsmæssigt for udviklingen i det internationale samarbejde, og derfor vil jeg meget opfordre miljøministeren til, at han fortsætter den linje, der blev lagt af den forrige regering, nemlig at hvis arbejdet i de eksisterende konventioner og de eksisterende rammer ikke er tilstrækkelig effektivt, så må man lave det om og ikke bare lave en ny institution. Så må man prøve at se, hvad man kan ændre inden for det eksisterende system.

Så vil jeg yderligere tage to punkter frem, nemlig at jeg synes, det er vigtigt, at vi i forbindelse med det internationale arbejde også kigger lidt på de lande, vi samarbejder med.

Jeg kan godt her på nuværende tidspunkt sige, at jeg var temmelig kritisk over for det svenske initiativ, ikke så meget for det indholdsmæssige – jo, det var jeg, fordi man jo fra svensk side oprindeligt ville lave en ny institution – men fordi den konference partout skulle ligge i Sverige og hedde en Ronnebykonference. Derfor har jeg heller ikke haft megen lyst til før nu at nævne ordet. Jeg synes simpelt hen, at det var en unødvendig promovering af en svensk indsats, hvis man virkelig vil hjælpe Polen, og den nuværende og daværende miljøminister sagde jo, det var hendes fornemste opgave at sørge for at hjælpe på miljøtilstanden i Polen. Så synes jeg, hun skulle have lavet konferencen i Polen. Men så havde den jo ikke heddet Ronneby, så havde den heddet noget andet, og så havde den ikke haft den samme klang i hendes ører, som når det hed en Ronnebykonference.

Men jeg mener det faktisk, for hvis vi virkelig vil støtte Østlandene på en aktiv facon, skal det dels være ved at hjælpe dem med nogen teknisk-økonomisk bistand i forbindelse med miljøsamarbejdet, men sandelig også ved, at vi holder de konferencer i de pågældende lande, sådan at vi bidrager valutarisk – som det vist hedder i det sprog – til, at de lande også ad den vej kan få en udvikling. Derfor vil jeg opfordre miljøministeren til, hvis der er den slags konferencer på tale, uanset at det så ikke kommer til at hedde en københavnsk konference, så på en eller anden måde at få dem etableret i de pågældende lande, og så på anden vis at få ind, at det er et dansk initiativ, hvis det altså er det.

Så vil jeg tage det næstsidste punkt fra dagsordenen frem, som også forespørgeren var inde på, nemlig dette at miljøorganisationerne inddrages i arbejdet. Det tror jeg er uhyre centralt i øjeblikket – i øvrigt også uhyre vanskeligt, fordi jeg tror, der er en vis miljøbevidsthed i de lande. Men min erfaring siger mig alligevel, fra da jeg som miljøminister selvfølgelig lidt mere intensivt havde kontakter til de lande, end jeg har på nuværende tidspunkt, at økonomisk vækst og hele den forbedring af den industrielle produktion og befolkningens økonomiske og levemæssige standard nu alligevel er ganske afgø-